

Dovenetel

Het is stil in de natuurtuin. In deze kou ben ik als enige aan de wandel. Op mijn rondje door de tuin valt mijn oog op de dovenetel. Nu al in bloei, dat is vroeg. Mooi groen blad, met die lichte streep in het midden, die paarse bloemen. Hij heeft iets vriendelijks, deze plant.

Opeens vraag ik me af “zou hij echt doof zijn”? Die gedachte laat me niet meer los. Zou hij doof zijn? Hoe kom ik daar achter? Ik kan het hem gewoon vragen. Maar als ik geen reactie krijg, komt dat dan omdat hij het niet hoort? Of omdat hij niets terug kan zeggen? Als ik geen reactie krijg, bewijst dat niets. Denk, denk. Dan schiet me te binnen dat planten positief reageren op klassieke muziek. Dat is wetenschappelijk bewezen. Dus planten kunnen wel op geluid reageren. Maar de dovenetel ook?

Ik krijg een idee. Ik heb hier geen klassieke muziek beschikbaar, maar wel een heel slechte stem. Kan ik daarmee een negatieve reactie uitlokken bij de dovenetel? En daarmee bewijzen dat hij niet doof is? Luidkeels begin ik aan “Als sterren aan de hemel staan”. “Meneer, wilt u daar mee stoppen?” Hè? Ben ik nu getuige van een wonder? Nee. Die stem was niet van de dovenetel. Maar van een dame, die na mij de natuurtuin binnen is gekomen.

Ze staat bij de kleine vijver, in stille meditatie. Oeps. Ik overweeg uit te leggen dat dit een wetenschappelijk experiment is om het gehoor van de dovenetel te testen. Maar besluit mijn mond te houden. Nu wel.

Google zegt dat de naam dovenetel waarschijnlijk een verbastering is. Of van duivenetel, want duiven zouden het graag eten. Of van duvelnetel, omdat thee van deze plant geestverruimend werkt. Nou, zowel duiven als Ermelose jongeren laten dovenetel links liggen. Dus beide verklaringen vind ik niet geloofwaardig. Als ik nog eens alleen ben in de natuurtuin, zal ik de Frans Bauer test opnieuw doen. U hoort nog van mij!

Adriaan de Haas